

LBRIS

We know

Coordonator Leda Bazaar:

SHAUKI AL-GAREEB

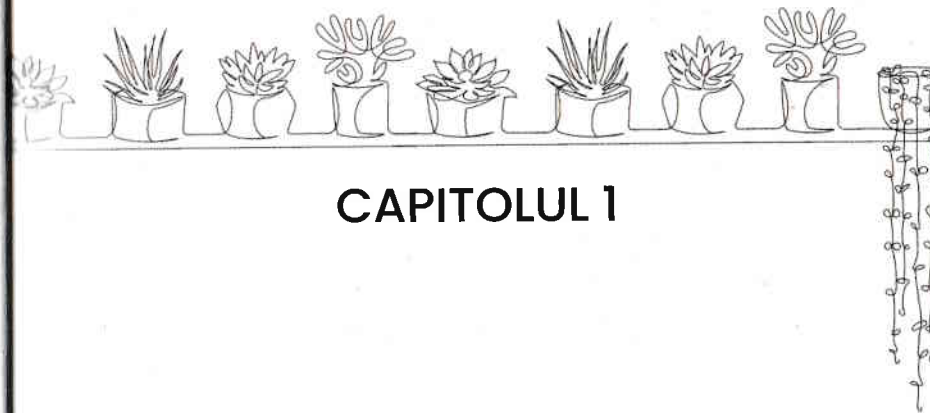
HANNAH BONAM-YOUNG

Pe
mâna
sortii

Traducere din limba engleză de
ANA-MARIA SCARLAT

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL 1

— ȘTII CĂ MELODIA ASTA AR PUTEA FI DESPRE O orgie? o întreb, arătând spre boxă, pe vrăjitoarea care stă lângă bolul cu puncte.

— Poftim? strigă ea, folosindu-și ghearele negre ca smoala ca să tragă în dreptul urechii de peruca argintie, elegantă.

— Melodia, „Monster Mash”.

Arăt spre boxă din nou.

— Care-i treaba cu ea? întrebă mai tare.

— O orgie! țip exact când muzica se oprește brusc – prietena mea și gazda serii, Sarah, se urcă pe un scaun ca să se adreseze oaspeților ei.

— Nu, mersi...

Femeia-vrăjitoare îmi aruncă pumnale din priviri pe măsură ce se întoarce încet și se îndreptă, destul de amuzant, spre arcada decorată cu arme însângerate.

— N-ai tu norocul ăsta, mormăi în barbă pe când îmi umplu paharul cu o substanță de un verde neon al cărei conținut este necunoscut, evitând cu succes bomboanele în formă de ochi care plutesc deasupra.

Sarah, de-o viață întregă prietena mea cea mai bună, ține discursul anual cu „vă mulțumesc foarte mult pentru că ați venit la petrecerea mea de Halloween; e singurul lucru de care îmi pasă” în timp ce dezbat în sinea mea dacă ține cineva evidența mumiilor-hotdog cu care m-am delectat până acum.

Nr! Așa că întind mâna după încă una.

— Ahoi, Căpitane Winnifred!

La naiba, am fost văzută! Scap mumia în băutura și acopăr gura paharului cu mâna.

— Te simți bine? mă întreabă Caleb, soțul lui Sarah, trăgând suspicios cu ochiul spre paharul meu.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine, îi răspund pe un ton dulceag. Încă un an de succes, continui, admirându-le casa, decorată cu o remarcabilă precizie.

Caleb face la fel, iar când expresia i se transformă în mândrie și admirație subtilă pentru munca soției sale, pun pariu cu universul că următoarele trei cuvinte care îi ies pe gură vor fi...

— Orice vrea Sarah, spunem amândoi la unison.

Zâmbește pe deasupra berii, cu o urmă de timiditate vinovată, dar în mare parte cu hotărâre. Sarah și Caleb s-au cunoscut în clasa a noua. Îi cară cărțile, și la propriu, și la figurat, de atunci.

Îl iubesc pe Caleb! E ca un frate pentru mine. Un cumnat dacă eu și Sarah am fi *cu adevărat* surori așa cum obișnuiam să pretindem (vezi: minciună) la școală. Se pare că, potrivit unui test ADN pe care l-am făcut cu câțiva ani în urmă, suntem verișoare de gradul al patrulea. Acum Sarah pur și simplu spune că suntem verișoare oricând are ocazia.

— Știi, prietenul meu, Robbie, e aici. M-am gândit că aș putea să vă fac cunoștință, zice Caleb după ce ia o gură mare din berea sa.

Păi, categoric nu!

I-am evitat cu succes pe tipii cu care Caleb încearcă să mă cupleze de la întâlnirea cu amicul lui de la muncă. Winston a plâns în timp ce și-a descris mama – *foarte vie* – și „frumoasa legătură” pe care o au. Mi-a cumpărat o orhidee, care

ar fi putut să fie un gest drăguț – ador plantele! Din păcate, era un bol ceramic mare, plin cu pietre și scoarță, și cântărea o tonă. Nu puteam să-l pun pur și simplu pe jos, de teamă să nu se împiedice vreun ospătar și să își vadă moartea cu ochii, așa că a trebuit să stea pe masă între noi, împiedicându-ne să ne vedem unul pe altul. Apoi, după o cină plictisitoare, am fost nevoită să car ghiveciul acasă, agățându-mă de el pe bancheta din spate a taxiului în timp ce scriam un mesaj blând, dar ferm cu „hai să nu mai facem asta din nou”.

În orice caz, întâlnirea aia doar mi-a consolidat dorința de a menține lucrurile lejere și a rămâne la aplicații de dating, unde pot să analizez bărbații de una singură.

— Poate mai târziu, îi răspund lui Caleb. Aștept să vorbesc cu gazda noastră.

Arăt cu bărbia spre Sarah, care este costumată în prințesa Buttercup în timp ce Caleb e costumat în Westley.¹

— Bine, în regulă! Țsta e diferit, totuși. Are chiar și o mamă moartă, adaugă Caleb cu mult prea mult entuziasm.

— Oo, bonus! spun cu o energie identică. Ador când mamele lor sunt moarte. Face ca lucrurile să fie mai ușoare de sărbători.

Caleb râde și se întoarce ca să umple un pahar cu puncte de lime.

— Uite! Mănâncă oricât de mult vrei, Win, spune pe când îmi înmânează paharul după ce mi-a luat băutura mumificată și a aruncat-o în coșul de gunoi.

Iau băutura și mă aplec spre el.

— Țsta s-ar putea să fie cel mai sexy lucru pe care mi l-ai spus vreodată, Caleb.

¹ Personajele principale din cartea *Mireasa prințului* de William Goldman. În 1987, Rob Reiner a realizat un film omonim, având la bază această carte (n. tr.).

Chiar atunci, cineva mă plesnește peste fund.

— Flirtează cu tine din nou? Doamne, v-am spus de atâtea ori – dacă o să aveți o aventură, măcar fiți discreți.

— Buttercup! Ce drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat! Îi spun, zâmbind larg.

— Ador costumul... din nou.

Sarah oftează și arată cu o mână moale spre costumul meu elaborat de pirat.

— Până când o să-mi crească o mână, asta o să fie în continuare o comedie de primă clasă.

Îi împung sânul cu cârligul până chicotește și mă lovește jucăuș ca să mă îndepărteze.

— Trebuie să mergem să vorbim cu o grămadă de oameni, dar vrei să rămâi peste noapte? Am pregătit dormitorul de oaspeți și...

— Da, o să ajut la curățenie. O fac în fiecare an, drăguță! o întrerup. Du-te! Distrează-ți masele!

Sarah amestecă cuvintele *mulțumesc-ești-cea-mai-tare* într-o propoziție lungă pe când îl trage pe Caleb după ea ca un câțeluș extrem de ascultător în lesă.

— Grozave costume! mormăie o femeie extrem de beată costumată într-o cariocă roșie pe când trece pe lângă mine.

— Cred că o să câștigați concursul cuplurilor, adaugă carioca albastră de lângă ea pe când se îndepărtează.

Costumul cuplurilor? Eu? Singură? Winnie? Tee-rog!

Probabil l-au confundat pe Caleb cu un pirat și au crezut că e logodnicul meu. La urma urmelor, Westley a fost Dread Pirate Roberts. Așa că nu e o presupunere deplasată. Dar stilul meu de pirat se îndreaptă mai mult în direcția clasicei țărănuțe-prostitute. Sâniii îmi sunt practic cercei la cât de sus sunt ridicați, iar ciorapii stil plasă sunt ruși de la atâția ani în care i-am purtat, ceea ce le oferă înfățișarea

ușuratică *accidentală* perfectă. În talie am prinsă o curea lată din piele artificială și mi-am strâns părul lung până la umeri cu o bandană roșie. Asta e o achiziție nouă după ce pălăria de pirat mi s-a pierdut în timpul dezmățului de anul trecut. Odihnească-se în pace!

O să continui să port costumul ăsta până când gluma o să devină plictisitoare. Asta nu a fost o minciună. Dar și pentru că – să fim serioși – arăt sexy în el. În plus, sunt prea falită ca să cumpăr ceva nou. Dar să nu vorbim despre asta!

Geniul lui Sarah are și un alt substrat. Pune mâna pe cel mai drăguț toțilar informatician cât de repede poți, fă-l să se îndrăgostească nebunește de tine și apoi așteaptă să devină putred de bogat! Acum Sarah este prietena distractivă cu normă întreagă. Gazdă a petrecerilor, organizatoare de evenimente, cititor înfocat și casnică fără copii cu menajeră. În prezent, încearcă să decidă ce temă să aleagă pentru petrecerea *mea* de 30 de ani, care o să aibă loc abia peste 18 luni.

— Scuză-mă? strigă o voce joasă, sardonică, din spatele meu, făcându-mă să mă întorc.

Oh, *iată-!* Celălalt pirat cu care am fost cuplată. Cu toate că, pe acesta, cu siguranță nu l-aș pune să meargă pe scândură.

Primul meu gând? E înalt. Foarte înalt. De parcă trupul i-a fost întins cu sucitorul înainte să fie băgat în cuptorul magic de băieți minunați în care a fost copt. Are părul ciufulit, cu cărare pe mijloc, în stilul trupelor de băieți din anii '90 și care a revenit la modă dintr-odată. E blond-închis, lucru pe care pot să aleg să i-l iert. Are un zâmbet șmecheresc care spune „fugi cât încă mai poți” sub un nas drept și niște ochi blânzi, alăturarea aceasta fiind uimitor de adorabilă.

— Îmi pare foarte rău, dar unul dintre noi trebuie să se schimbe! mă anunță fără urmă de sinceritate.

— Oh, Doamne, îi zic, netezindu-mi fusta înainte să îmi pun mâinile pe talie. E foarte stânjenitor... Care erau șansele?

— Nu-i așa? Adică, niciunul dintre noi n-o să poată să câștige concursul costumelor individuale în felul ăsta și – se apleacă ca să îmi șoptească, și *tot* e mai înalt ca mine – nu port nimic pe sub costum.

Mă lupt să nu râd, vrând ca partea asta să nu se termine. Atât de rar găsesc un partener de discuții nou! Și niciodată unul atât de drăguț!

— Păi, e ceva neplăcut. Ar fi trebuit să planifici mai bine. Eu am câteva costume pe sub ăsta.

Colțul gurii îi tresare, dar pare că rezistă și nu-mi oferă altă reacție. Provocare acceptată!

— Cum ar fi? mă întreabă, punându-și mâinile în sân.

— Un viking, îi răspund.

— Acum, că ai menționat asta, observ cum un corn iese puțin la iveală.

Face semn cu degetul îndoit spre o parte a capului meu.

— Asta e dotarea standard a tuturor odraslelor Satanei, dar înțeleg ce te-a derutat, precizez eu.

— Îngrijorător. Ce altceva?

— O menajeră sexy, bineînțeles, îi spun, fluturându-mi genele.

— Păi, asta trebuie să văd, glumește la rândul lui mult prea repede.

Aici, mă gândesc, este momentul în care câștig concursul de răs pe care ne prefacem că nu îl avem. Șocul câștigă întotdeauna.

— Dar mă tem că trebuie să insist să păstrez costumul de pirat. Vezi tu – dau drumul mânerului interior al cârligului și îl îndepărtez cu mâna stângă, dezvăluind mâna

dreaptă mai mică și mai puțin dezvoltată de dedesubt –, am nevoie de un cârlig.

Îi fac cu mâna batjocoritor, degetele mele mici, îndoite, mai mici decât prima falangă, unduindu-se cât de bine pot.

El nu se frânge așa cum îmi doresc. Dar rânjește răutăcios. Ochii i se umplu de umor, atrăgându-mă cu o viteză îngrijorătoare. Aș fi frustrată dacă expresia lui nu ar fi atât de captivantă. Ceva din amuzamentul lui îmi dă de înțeles că, poate, e cu un pas înaintea mea.

— Oh, înțeleg! Păi, atunci... poate că putem ajunge la un fel de compromis.

Își pune piciorul între noi și mi-l arată.

Îți bați joc de mine!

CAPITOLUL 2

ARE PROTEZĂ LA PICIOR. E ACOPERITĂ LEJER, CU UN autocolant din vinilin care seamănă cu lemnul, genul pe care îl folosești pe dulapurile de la bucătărie, dând impresia că este piciorul de lemn al unui pirat pe sub pantalonii negri pe care i-a legat la genunchi cu o coardă subțire, împletită, din piele.

— Fir-ar să fie! strig.

Ceea ce îi provoacă în sfârșit un hohot de râs. Și e un râs grozav. Un sunet copios, profund, nestăpânit, care îi încordează maxilarul și face ca gâtul să îi tresară. Neînhibat. Și, îndrăznesc să spun, sexy.

— Chiar credeam că o să câștig runda asta, spun pe o voce nesigură.

El nu s-a oprit încă din râs – râde mai tare decât mine, de fapt. Nu sunt obișnuită cu asta și, sincer, e revigorant. Mi s-a spus că râd incredibil de tare. Unii au mers atât de departe, încât să mă compare cu un pui de focă ce își strigă mama. Unii însemnând mai mult de o persoană – în două situații separate – și-au exprimat aceeași părere.

— Asta e un costum de cuplu. Cariocile aveau dreptate, spun printre hohote de râs nestăpânite.

El se ține de piept de parcă încearcă să se liniștească, iar râsul lui începe în sfârșit să se stingă. Apoi sunt răsfățată cu un zâmbet băiețesc, într-o parte, și ochi sinceri care mă analizează din cap până în picioare și înapoi.

Mă întreb dacă îi place ce vede. De fapt, *sper* să îi placă ce vede. Pentru că mie cu siguranță îmi place cum arată el. Cu cât se uită mai cu atenție la mine din cap până-n picioare, cu atât mai mult cred că îmi aprobă înfățișarea.

Păr lung până la umeri, nu chiar drept, dar nici chiar ondulat. Sprâncene subțiri de la pensatul nemilos din anii adolescenței. Nasul ascuțit, cu un piercing simplu de aur în nara stângă, așezat între doi ochi de un albastru glaciari. Corpul îmi e îndesat și ascuns în costumul ăsta menit să îmi ridice sânii și să îmi subțieze talia, dar asta e în mare parte doar o iluzie.

Mi-aș descrie conformația ca fiind normală. Îmi plac plimbările lungi, înotul și dansul, dar ador în egală măsură zilele ploioase în care mă trântesc pe canapea, dulciurile și cafelele prea îndulcite. Brațele și spatele îmi sunt puternice și lucrute datorită anilor de antrenament la înot în stilul fluture și craul, dar coapsele și abdomenul sunt dovada unei femei bine hrănite și relaxate. Nu încerc să îmi forțez corpul să fie ceva sau să îl privez de anumite plăceri. Pur și simplu așa *este*. Și îmi place, *suficient de mult*, așa cum este.

Dar cum arată acest specimen aparent perfect din fața mea într-o zi normală? Îmi dă impresia unei persoane care a crescut frumos. Mica înclinare arogantă a bărbiei sale, combinată cu dulceața naivă a zâmbetului, care îmi doresc să nu fi fost atât de dezarmant. Probabil e cu 30 de centimetri mai înalt decât mine, și nu pot să nu mă întreb cât de tare ar trebui să trag de bluza lui plisată de pirat ca să îi aduc buzele peste ale mele.

— Sunt Bo.

Întinde mâna stângă – dar, de fapt, corpul meu aude „Ți-ar plăcea să te fut?” Pentru că nu există nimic mai ciudat decât să dau mâna cu cineva cu mâna mea dreaptă și *nimic* mai atrăgător decât un bărbat care a putut să anticipeze asta.

Îi strâng mâna cu entuziasm.

— Win.

— E o prescurtare de la ceva? Întrebă, lăsând mâna în jos și băgând-o în buzunarul pantalonilor.

— Winnifred, dar nimeni nu-mi spune așa. Care-i treaba cu tine?

Scot în evidență faptul că îmi întind gâtul, holbându-mă la el de parcă e un fel de uriaș dintr-un basm.

— Ești prelungirea de la ceva? continui.

Nu se poate *opri* din râs, în vreme ce nu mă pot opri din a-mi dori să-l fac să-l râdă.

— Poftim? mă întrebă, în vreme ce ochii îi sclipesc plăcere.

— Serios, cât ai? Aproape trei metri?

— Aproape doi.

— Cât înseamnă asta?

— Un metru nouăzeci.

— Total inutil pentru viața de zi cu zi. Joci baschet?

— Aăă, jucam.

Zâmbetul îi slăbește foarte puțin – dar observ. Observ și că – probabil inconștient – își freacă genunchiul, chiar deasupra locului de unde începe proteza.

Mă crispez.

— Îmi pare rău! îi spun simplu. Eu m-am născut cu mâna așa. Deci în mod stupid uit că alți oameni...

— Nicio problemă, mă întrerupe, zâmbind cu bărbia ridicată.

— Am stricat atmosfera. Dar a fost drăguț înainte, nu-i așa?

Își mută privirea, rânjind, dar, încă vizibil timid, ochii îi rătăcesc și corpul i se leagănă ușor.

— Încă poate să fie drăguț. Pot să egalez scorul? Să râd de mâna ta, dacă ți-ar plăcea? se oferă, în mod evident neserios.

— Da, te rog! Ar ajuta foarte mult, îi spun, mergând la cacealma.

Se întoarce spre mine, fixându-mă cu ochii mijiiți și cu un zâmbet tot mai mare care mă face să mă îmbujorez. Ridic o sprânceană, provocându-l, atunci când pare că își calculează următorii pași, cu capul înclinat într-o parte.

— În regulă!

Bo întinde palma, apoi îndoiaie două degete, făcându-mi semn să mă apropii.

— Lasă-mă să o văd atunci! continuă el.

Mijesc ochii la el într-un fel jucăuș în timp ce îi prezint mâna mea mai mică, așezând-o în palma lui, care este aproape de două ori mai mare decât a mea. Înghit în sec la contact, iar atingerea îmi trimite scânteii în vene.

— Rahat...! șoptește în barbă, întorcându-mi palma pe partea cealaltă pe când îmi strânge încheietura într-un fel care mă înnebunește. E adorabilă! spune, studiind-o atent.

Apoi țâțâie și îi dă drumul, aruncând-o practic deoparte.

— Ce ar trebui să spun? continuă el.

— Nu-i așa? sunt de acord, ridicând ambele brațe în aer. E imposibil să faci mișto de ea. E prea al naibii de drăguță. E oficial! Am stricat seara.

— Cel mai bun lucru pe care l-am găsit a fost un sarcasmic „Ce mână faină, *În căutarea lui Nemo*”, dar e oarecum înduioșător, nu?

— E emblematic, sunt de acord!

— L-am adorat pe peștișorul ăla.

Se freacă la ceafă, privind dincolo de arcada și coridorul din stânga noastră.

— Vrei să stăm jos? mă întrebă.

Încuviințez din cap, luând-o înainte spre canapeaua tapisată cu două locuri de culoare galbenă din biroul lui Sarah. Pereții sunt acoperiți cu numeroase cărți și hărți ale